

Egy hónap szakmai gyakorlat Hollandiában

A történetem még iskola előttről indul. Mikor ezt a szakot választottam, több iskola között vacilláltam. Végül a Raoul Wallenbergre esett a választásom, mert sokkal több lehetőséget láttam ebben az iskolában. A Heim Pál Gyermekek Kórház, mint gyakorlati hely, a holland szakmai út, ösztöndíj. Végül most már elmondhatom, a tanulmányaim felénél mindent megkaptam, amit el akartam érni.

A jelentkezés keretében pályázatot kellett leadni, motivációs levelet, angol nyelvű önéletrajzot. Az első körből továbbjutva egy szóbeli elbeszélgetés várt ránk. Szerintem mindenki nagyon izgult. Körülbelül két hetet vártunk az eredményre. Végül megjött ez e-mail, izgultam nagyon. És igen nyertes pályázathoz gratuláló e-mailt kaptam. Legalább két hétig extázisban éltem, a föld felett lebegtem 5-10 centivel. Elmondhatatlan érzés volt.

Eljött a nyár és a pályázat kicsit kellemetlenebb része. A tikkasztó melegben angol órán, kulturális felkészítőn és mindenféle oktatáson ültünk az iskolapadban. A lelki felkészítőt egy jóval kellemesebb helyen, Tihanyban tartottuk. A három nap alatt megismerkedtünk egymással, némi önismeretet tanultunk. Sok játékos feladaton vettük részt, ami rendkívül hasznos volt mindannyiunknak. A Balaton partján sokkal kellemesebb volt a nyári hőség.



Eljött a tanévkezdés, már nem volt annyi dolgom, de a felkészítők még mindig tartottak. Októberben már nem is emlékszem, mit csináltam. Nagyon sok odafigyelést vett igénybe, hogy az utazásra és az iskolára is koncentrálni tudjak. Néhány tanár megengedte, hogy az addig vett anyagból dolgozatot írhassek, hogy mikor hazajövünk, könnyebb legyen a dolgom.

Nekem szerencsém volt, mert a leendő gyakorlatvezetőm megkeresett facebookon. Érdeklődött és már ekkor nagyon kedvesnek tűnt. Igyekezett felkészíteni, segítséget nyújtani,

hogy mire készüljek, mit vigyek. A munkahelyemen is toleránsak voltak, megoldottuk úgy, hogy a munkából sem estem ki. Indulás előtti hetet otthon töltöttem. Jó volt egy kicsit a szüleimnél lenni, és a párommal is nyugodtam tudtunk eltölteni pár napot, és a legfontosabb,



hogy kapkodás nélkül tudtam csomagolni. Rettenetesen aggódtam a kg-ok miatt. Végül pénteken jöttem fel Pestre és szombaton a kollégiumból indultam a reptérre.

Idegesen, feszülten és izgatottan álltunk a váróban. Megjött szépen lassan mindenki. Be check-oltunk, átmentünk a biztonsági kapun. Én még sosem repültem és eléggé furcsa volt számomra a biztonsági check-in-es cécó. De minden rendben ment. Elfoglaltuk a helyinket és felszállás. Elmondhatatlan élmény! Adrenalin-sokknak, eufóriának hívják, azt hiszem az olyasmit, amit én éreztem. Gyönyörű a világ felülről. Hollandia felett már felhők sem voltak.

Leszállás újabb extázist okozott, pillangókkal volt tele a gyomrom. Schipholon egy cigarettaszünet és rövid fényképezkedés után vonatra szálltunk. Eleinte nagyon érdekes volt a táj, mindenki tágra nyílt szemekkel tapadt az ablakokra. Másfél óra és egy átszállás után már szinte mindenki aludt.



Végre megérkeztünk Grouba, ahol a szállásunk volt. Háromszintes ház adott otthont nekünk erre a hónapra. Az internet eléréssel ugyan gondjaink akadtak, de a szállás alapvetően megfelelő volt. Csodaszép környezetben, ahol még az utcán a fák is csak egymás felé nőnek, hogy ne potyogjanak a járókelők fejére a lehulló levelek.

Az első héten megismerkedtünk a környékkel. Voltunk a Leeuwarden-i és a Drachten-i ROC Friesepoort nevű iskolákban, meglátogattunk egy az értelmi fogyatékkal élők számára létesült intézményt, a Leeuwarden-i MCL kórház-komplexumot is. Minden programmal csak tágabb lett a képünk a holland mentalitásról, nagyobb elképzelésünk lett ottani lehetőségekről, technikákról. A kórház volt számomra a legérdekesebb. Körülbelül 20 évvel járnak előttünk. A rákbetegek részére kényelmi eszközként sminkes és paróka-mester állt rendelkezésre, előbbi naponta egyszer teljesen ingyenesen. Az idősebb vagy mozgáskorlátozott embereket, betegeket, hozzátartozókat kicsi elektromos járműveken szállította az erre fenntartott önkéntes személyzet. A kényelem, biztonság, a teljes titoktartás volt a legjellemzőbb.



A gyakorlati helyemre eléggé nehezen találtam el. Leeuwarden szélén, egy békés kisvárosi környezetben volt az óvoda, amit Kinderopvang Het Kroontje-nek neveznek. Magán-intézmény lévén ez adott helyet Angélique és családja otthonának is. A legmeglepőbb dolog Skitty volt, a család macskája, akivel minden gyermek nyugodtan játszhatott, ő pedig békésen tűrte a nem feltétlenül óvatos és néha hirtelen gyerekkezeket.

Angélique pont olyan volt, mint amilyennek elképzeltem. A világ egyik legtürelmesebb embere, aki hatalmas odaadással és székértelemmel fordul a szülőkhöz és a gyermekekhez is. Az első napokban megismerkedtem az ottani időbeosztással, szokásokkal, tanulókkal, szülőkkel és gyerekekkel. Eleinte hatalmas érdeklődéssel, bár visszatartó erőként némi félelemmel fordultak hozzám a gyerekek. Nehézkesen értették meg, hogy nem beszélem a

holland nyelvet. Emma, Angeliqne lánya gyakran próbált nekem elmagyarázni dolgokat nagy lendülettel, és csak a mondókája végén jött rá, hogy nem értem, amit mond. A hetek végére azonban rájött, hogy ha szeretne nekem valamit mondani, akkor ennek az a legegyszerűbb módja, ha Angeliqne-et vagy valamelyik tanulót odaráncigálja és elmondja neki, hogy mit akar nekem mondani, és az adott ember pedig elmondja nekem angolul. Jókat mosolyogtunk a kislány ezen problémamegoldásán. Zsaklin, aki egy származását tekintve szerb roma lány, nagyon érdeklődött a magyar kultúra iránt. És mérhetetlenül pozitívan csalódtam benne, mert talán ő a legnagyobbívű ember, akit valaha ismertem. Ghilena egy fekete tanuló volt, nagyon jó humorérzéssel. Ő minden nap meg tudott nevetetni, úgy hogy ha kellett, elmagyarázta a viccet, mert a holland szójátékok nekem kínaiak voltak. Összevetve mindenki, kivétel nélkül nagyon rendes volt velem, mindenki igyekezett segíteni, könnyíteni a nyelvi nehézségeken.

A programokról, hogy mit is csináltam a 3 hét gyakorlat alatt: Angeliqne-nek nagyon sok ismerőse van, és a tanulók, de szerintem főként miattam néhány külön programot is szervezett. Lehet, hogy a szabadidőm rovására mertek ezek a programok, de sosem fogom megbánni, hogy így döntöttem és elfogadtam a meghívásokat. Először négyen magyar csecsemő és gyermekápoló tanulók, Liek, és a holland tanuló lányok mentünk el egy istenhátamögötti helyre. Rengeteget utaztunk, már szabályosan azt éreztem, hogy a következő megállónál a jó öreg „vizvezeték szerelő” dallamot fogom hallani. Végül a célállomáson 2-2,5 órát töltöttünk el, egy (jobb kifejezést nem találok rá) gyermek expón. Kiállítás és börze volt egyben, mindenféle hasznos és teljesen haszontalan gyermekek számára készített dolgokkal. Láttam nagyon sok szakmailag is érdekes dolgot, mint a játékosogatógép. Hazafelé már nem volt zökkenőmentes az út, de felnőtt emberekként megoldottuk a felmerült problémát. A következő hasonló időtöltés egy farm-óvoda meglátogatása volt. Ez azért volt főként szakmailag, de látvány szempontjából sem utolsó hely, mert itt a gyermekek valódi, hús-vér állatokkal foglalkoznak. A legkisebbek tengerimalacokkal, a legnagyobbak birkákkal, malacokkal. Sokkal nagyobb hangsúlyt fektet ez az intézmény a természet közelségére, mint bármelyik otthoni, amit láttam. Angeliqne elhívott még egy estére, igaz hogy éjszakába nyúló volt, de megérte. A többi tanulóval leültünk és hol angolul, hol hollandul (Liek kitartóan fordított nekem) beszéltek meg, hogy melyik gyerek, mennyit és miben fejlődött az elmúlt fél év során. A lányok nagyon örültek neki, hogy tudom a gyerekek nevét, és hozzá-hozzá tudok szólni a témákhoz, bár néha kézzel-lábbal magyarázva. A legközelebbi alkalommal a bakfis nevezetű csodajárgánnyal mentünk el bevásárolni. Ez olyasféle bicikli, aminek elől 2, hátul 1 kereke van, és elől a gyerekek részére egy kis két oldalt pados szekérféleség van. A kormány, a váltó és a járműn minden úgy van kialakítva, hogy az minden szempontból kényelmes és

legfőképp biztonságos legyen. Utolsó héten még egy árvaház-félét is meglátogattunk. A meglepő és tanulságos az volt, hogy az itt lakók személyiségét teljes homály fedi. Senki sem tudja róluk, így nem származik hátrányuk belőle. Ez egy valódi menedék és átmeneti megoldás a viselkedési zavarokkal küzdőknek, árváknak, bántalmazottaknak és a leányanyáknak is. Rendkívüli hozzáállás a holland nemzettől, hogy ezen embereket nem közösít ki, nem tekinti hátrányos helyzetűnek. Végül a születésnapom. Életem legjobb születésnapját éltem át a hollandok között. Zsaklin szervezett nekem egy meglepetés bulit, ami búcsú buli is volt egyben, abban a kínai étteremben ahol dolgozik. Különleges teríték, díszítés, rengeteg meglepetés várt. Sosem gondoltam volna, hogy ennyi mindent kapok. Rettenetesen zavarba is voltam. A legkedvesebb ajándék egy füzet, amiben mindenkinek a kézlönyomata benne van, a felnőttektől levelek. Még Skitty mancsocskáit is összefestékezték, hogy neki is ott legyen a lenyomata emlékül. Nagyon régen éreztem ilyen boldognak magamat, mint ekkor.

A pénteki iskolai napokról: Kevés ilyen volt és nagyon hamar eltelt. Én sokkal jobban élveztem a gyakorlatot. Voltunk holland angolórán, énekeltünk, a ROC Friesepoort-beli kísérőtanárainktól sok hasznos kulturális információt gyűjtöttünk még be. Bár már az első 3-4 nap után meguntuk a „szendvics-szendviccsel” holland szokást, de az iskolai menü minden pénteken ízlett.



Szombatonként kulturális programokat szerveztek nekünk. Ezek keretében láthattuk a tengerpartot, a holland fővárost, Amsterdamot, a színpalak mögül nézhettük Sinterklaas érkezését Leeuwardenbe. A személyes kedvencem Ameland volt. Egy apró sziget, néhány kedves kis városkával a jegestengeren. Hajóval utaztunk oda, majd biciklikkel körbekarikáztuk a szigetet. Ámulatba ejtő tájakon bicikliztünk keresztül. Simogattunk fríz lovakat, láttunk hagyományos szélmalmost, döglött medúzákat tanulmányoztunk, kagylókat gyűjtöttünk, és alaposan átfagyunk. Egy kisvárosba, Ness-be kerekeztünk, ahol végül utolért minket az eső. Így túránk sajnos előbb ért véget a tervezettnél. Erőltetett tempóban, szakadó

esőben és szembeszéllel (a legjobb kombináció) igyekeztünk vissza a kikötőbe. A hazafelé úton próbáltunk megszártkozni és kicsit átmelegedni. Attól függetlenül, hogy az időjárás rosszra fordult, számomra ez volt az egyik legnagyobb élmény az egész hónap alatt, mert én még sohasem láttam ezelőtt a tengert.

Végül egy kicsit a szabadidőnkéről. A vasárnapok voltak a pihenés, takarítás és mosás napjai. Ilyenkor általában csak a pihenéssel, az elmaradt munkanapló lapjainak teleírásával, beszélgetéssel és még több pihenéssel teltek. Gabival, igaz néha nomád körülmények között, egy épület előtt gubbasztva, de minden nap igyekeztünk kommunikálni az itthoniakkal. Eleinte azt hittem, hogy nagyon nehéz és hosszú hónap lesz a párom és a kutyánk nélkül. Viszont így visszagondolva, túlzottan gyorsan repült minden nap és hét.

Az utazás eleinte problémás volt, mert a jól megszokott bérletes rendszer helyett a hollandok chip-kártyát használnak, ami pont annyi pénzt von le a kártyáról amennyit utazik az illető. Minden felszállóhelyen be kellett csipogtatni és minden leszállóhelyen ki. Mindenki rengeteget utazott. Én naponta körülbelül 2-3 órát. Sokkal ritkábban, viszont lényegesen pontosabban járnak a buszok, vonatok, mint Magyarországon.

A kétnapos idegeskedés után összepakolva, feszülten és kettős érzésekkel indultam hazafelé. A vissza-út sokkal egyszerűbb volt, mint odafelé. Grouban szálltunk fel a gyorsvonatra, és Schipholon le. Viszont a vonat messzebből jött, így szét kellett oszlanunk, ami azért kicsit frusztráló volt. Felváltva őriztük a csomagokat. De még úgy is, hogy közben beszélgettünk, zenét hallgattunk és még haját is fontunk, akkor is volt idő szundikálni egy órát. A reptér bejáratától egészen a biztonsági check-in-en túlig mindenki nagyon feszült volt. Nagy szerencsémre a maximum kg alatt volt a bőröndöm 20 dkg-al, így nem volt vele gond. A biztonsági kapunál is minden rendben volt. Schiphol kívül sem kicsi, de belül hatalmas. Kb. 1000 üzlet várt minket, a gép indulásáig. Gabival végigsétáltunk egyszer, viszont már pénz és energia híján egy Burger Kingben kötöttünk ki. Ettünk még egy utolsó nagyot Hollandiában. Az utolsó kellemes tapasztalatom a gyorkajáldás srác hozzáállása volt. Olyan jókedvűen pakolta a dolgokat a tálcára, és olyan meglepő kedvességgel foglalkozott a vásárlókkal, hogy ha nem lettem volna éhes akkor is letuskoltam volna egy hamburgert.

A repülőút ismét hatalmas élmény volt. Naplementekor szálltunk le. Eszméletlen a milliárdnyi szín a horizonton. A bőröndöm is túlélte a rakodófiúk lendületét, így már csak két nagy találkozás várt rám...